

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 14ης Νοεμβρίου 2013*

«Αίτηση αναιρέσεως — Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση — Εξαίρεση σχετική με την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου — Περιβαλλοντικές πληροφορίες — Κανονισμός (ΕΚ) 1367/2006 — Άρθρο 6, παράγραφος 1 — Έγγραφα σχετικά με εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως — Άρνηση παροχής προσβάσεως — Υποχρέωση συγκεκριμένης και εξατομικευμένης εξετάσεως του περιεχομένου των εγγράφων που αναφέρονται στην αίτηση προσβάσεως — Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-514/11 P και C-605/11 P,

με αντικείμενο δύο αιτήσεις αναιρέσεως ασκηθείσες στις 25 Νοεμβρίου 2011, δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

Liga para a Protecção da Natureza (LPN), με έδρα τη Λισσαβώνα (Πορτογαλία), εκπροσωπούμενη από τις P. Vinagre e Silva και L. Rossi, δικηγόρους,

Δημοκρατία της Φινλανδίας, εκπροσωπούμενη από τους J. Heliskoski, M. Pere και J. Leppo,

αναιρεσείουσες,

υποστηριζόμενες από:

τη **Δημοκρατία της Εσθονίας**, εκπροσωπούμενη από τη M. Linntam,

παρεμβαίνουσα στη διαδικασία αναιρέσεως,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τις P. Costa de Oliveira και D. Recchia,

καθής πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενη από:

την **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας**, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και A. Wiedmann,

παρεμβαίνουσα στη διαδικασία αναιρέσεως,

το **Βασίλειο της Δανίας**, εκπροσωπούμενο από τους V. Pasternak Jørgensen και C. Thorning,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

το **Βασίλειο της Σουηδίας**, εκπροσωπούμενο από τις A. Falk και C. Meyer-Seitz,

παρεμβάντα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Rosas, E. Juhász, D. Šváby και C. Vajda, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Μαΐου 2013,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με τις αιτήσεις τους αναίρέσεως, η Liga para a Protecção da Natureza (στο εξής: LPN) (C-514/11 P) και η Δημοκρατία της Φινλανδίας (C-605/11 P) ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, T-29/08, LPN κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-6021, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση), καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η ασκηθείσα από την LPN προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Νοεμβρίου 2007, περί επιβεβαιώσεως της αρνήσεως παροχής προσβάσεως σε έγγραφα που περιέχονταν στον φάκελο εν εξελίξει διαδικασίας λόγω παραβάσεως, κινηθείσας κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), καθορίζει τις αρχές, τις προϋποθέσεις και τα όρια του προβλεπόμενου στο άρθρο 255 ΕΚ δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα των εν λόγω θεσμικών οργάνων.
- 3 Το άρθρο 4 του κανονισμού αυτού, που τιτλοφορείται «Εξαιρέσεις», ορίζει:

«1. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

α) του δημοσίου συμφέροντος, όσον αφορά:

- τη δημόσια ασφάλεια,
- την άμυνα και τις στρατιωτικές υποθέσεις,
- τις διεθνείς σχέσεις,

— τη δημοσιονομική, νομισματική ή οικονομική πολιτική της Κοινότητας ή ενός κράτους μέλους,

β) της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

— των εμπορικών συμφερόντων ενός συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της πνευματικής ιδιοκτησίας,

— των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών,

— του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου,

εκτός εάν για τη [γνωστοποίηση] του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

3. Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

Ένα θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση σε έγγραφα που περιέχουν απόψεις για εσωτερική χρήση, ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός του σχετικού θεσμικού οργάνου, ακόμη και αφού έχει ληφθεί η απόφαση, εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[...]

5. Ένα κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μην δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από αυτό χωρίς προηγούμενη συμφωνία του.

6. Εάν μόνον μέρη του ζητούμενου εγγράφου καλύπτονται από οιαδήποτε εξαίρεση, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου δίδονται στη δημοσιότητα.

7. Οι εξαιρέσεις που περιέχονται στις παραγράφους 1 έως 3 εφαρμόζονται μόνον ενόσω η προστασία δικαιολογείται ως εκ του περιεχομένου του εγγράφου. [...]

4 Στην αιτιολογική σκέψη 15 του κανονισμού (ΕΚ) 1367/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, για την εφαρμογή στα όργανα και τους οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Κοινότητας των διατάξεων της Σύμβασης του Aarhus σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (ΕΕ L 264, σ. 13), αναφέρονται τα ακόλουθα:

«Στις περιπτώσεις για τις οποίες ο κανονισμός [1049/2001] προβλέπει εξαιρέσεις, οι εξαιρέσεις αυτές θα πρέπει να ισχύουν, υπό την επιφύλαξη άλλων ειδικών διατάξεων του παρόντος κανονισμού σχετικά με αιτήσεις για περιβαλλοντικές πληροφορίες. Οι λόγοι άρνησης σχετικά με την πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες θα πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβάνοντας υπόψη το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετείται με τη δημοσιοποίηση καθώς και το κατά πόσον οι αιτούμενες πληροφορίες σχετίζονται με εκπομπές στο περιβάλλον. [...]

- 5 Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1367/2006, το οποίο ανήκει στον δεύτερο τίτλο του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος επιγράφεται «Πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες», ορίζει τα εξής:

«Ο κανονισμός [1049/2001] ισχύει για οιαδήποτε αίτηση πρόσβασης σε περιβαλλοντικές πληροφορίες τις οποίες έχουν στην κατοχή τους όργανα και οργανισμοί της Κοινότητας, άνευ διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, εθνικότητας ή τόπου διανομής του αιτούντος, και, στην περίπτωση νομικού προσώπου, άνευ διακρίσεων ως προς τον τόπο της καταστατικής έδρας του ή του πραγματικού κέντρου των δραστηριοτήτων του».

- 6 Το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006, τιτλοφορούμενο «Εφαρμογή των εξαιρέσεων όσον αφορά τις αιτήσεις πρόσβασης σε περιβαλλοντικές πληροφορίες», προβλέπει στην παράγραφο του 1:

«Όσον αφορά το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού [1049/2001], εξαιρέσει των ερευνών, ιδίως εκείνων που αφορούν τυχόν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου, θεωρείται ότι υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον που επιβάλλει τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών, όταν οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον. Όσον αφορά τις λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού [1049/2001], οι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση και το κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον.»

Το ιστορικό της διαφοράς και οι επίδικες πράξεις

- 7 Η LPN είναι μη κυβερνητική οργάνωση με σκοπό την προστασία του περιβάλλοντος. Κατά τον μήνα Απρίλιο του 2003, η LPN υπέβαλε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή καταγγελία, με την οποία υποστήριξε ότι το σχέδιο κατασκευής φράγματος στον ποταμό Sabor, στην Πορτογαλία, συνιστούσε παράβαση της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας (ΕΕ L 206, σ. 7). Κατόπιν της καταγγελίας αυτής, η Επιτροπή κίνησε διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και ήλθε σε επαφή με τις πορτογαλικές αρχές προκειμένου να εξακριβώσει σε ποιο βαθμό το σχέδιο κατασκευής φράγματος αντέβαινε ενδεχομένως στην οδηγία 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 202), καθώς και στην οδηγία 92/43.
- 8 Κατά τον μήνα Μάρτιο του 2007, η LPN ζήτησε από την Επιτροπή να της επιτρέψει την πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικές με την εξέταση της καταγγελίας της και να λάβει γνώση των εγγράφων που είχε καταρτίσει η «ομάδα εργασίας της Επιτροπής» καθώς και των εγγράφων που είχαν ανταλλαγεί μεταξύ της Επιτροπής και των πορτογαλικών αρχών. Η Επιτροπή, με το από 22 Μαΐου 2007 έγγραφό της, απέρριψε το σχετικό αίτημα, ερειδόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 9 Κατόπιν της επαναφοράς από τη LPN του αιτήματός της με την από 14 Ιουνίου 2007 επιστολή της, η Επιτροπή επιβεβαίωσε, με την επίδικη απόφασή της, την άρνηση παροχής προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα, εκτιμώντας ότι καλύπτονταν στο σύνολό τους από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σχετικά με την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου. Το περιεχόμενο της εν λόγω αποφάσεως συνοψίζεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως εξής:

«20 Ειδικότερα, η Επιτροπή ανέφερε ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως, πρέπει να επικρατεί κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ της Επιτροπής και του εμπλεκόμενου κράτους μέλους, που θα τους επιτρέψει να αρχίσουν μια διαδικασία διαπραγματεύσεων και συμβιβασμού με σκοπό την επίτευξη φιλικού διακανονισμού της διαφοράς χωρίς να χρειαστεί η κίνηση ένδικης

διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή παρατήρησε επίσης ότι, αφενός, η διαδικασία διαπραγματεύσεων μεταξύ της Επιτροπής και των πορτογαλικών αρχών βρισκόταν σε εξέλιξη και, αφετέρου, είχαν πραγματοποιηθεί ή επρόκειτο να πραγματοποιηθούν διάφορες ανταλλαγές απόψεων και συναντήσεις με σκοπό την εκτίμηση των επιπτώσεων του σχεδίου κατασκευής φράγματος. Από τα ανωτέρω, η Επιτροπή [συνήγαγε] ότι η δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων θα έθιγε την ικανότητά της να επιληφθεί της υποτιθεμένης παραβάσεως, δεδομένου ότι μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τον φιλικό διακανονισμό της διαφοράς με τις πορτογαλικές αρχές προτού η υπόθεση αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Επιπλέον, η Επιτροπή θεώρησε ότι μια “μερική πρόσβαση” κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 δεν ήταν δυνατή όσον αφορά τα εν λόγω έγγραφα, καθόσον η εξαίρεση που επικαλούνταν ίσχυε για το σύνολο των εγγράφων αυτών.

- 21 Εξάλλου, όσον αφορά ενδεχόμενο “[υπέρτερο] δημόσιο συμφέρον”, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία περίοδος, του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν υπήρχε τέτοιο συμφέρον. Κατ’ αυτήν, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, κατά το οποίο η δημοσιοποίηση θεωρείται ότι εξυπηρετεί υπέρτερο δημόσιο συμφέρον όταν οι ζητούμενες πληροφορίες έχουν σχέση με εκπομπές στο περιβάλλον, δεν είχε εφαρμογή στις έρευνες σχετικά με πιθανές παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου, όπως εν προκειμένω. Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι ούτε ο κίνδυνος της υπάρξεως σοβαρής παραβάσεως της οδηγίας περί οικοτόπων συνιστούσε τέτοιο συμφέρον, εφόσον το Δικαστήριο ήταν το μόνο αρμόδιο να διαπιστώσει ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος είχε παραβεί τις υποχρεώσεις που υπείχε από τη Συνθήκη ΕΚ. Κατά την Επιτροπή, η δημοσιοποίηση των ζητούμενων εγγράφων δεν θα παρείχε διασαφήνιση επ’ αυτού, εφόσον το Δικαστήριο δεν θα είχε οριστικώς κρίνει επί του ζητήματος.»
- 10 Στις 18 Ιανουαρίου 2008, ήτοι την ημέρα ασκήσεως της προσφυγής κατά της επίδικης αποφάσεως, η ΓΔ «Περιβάλλον» της Επιτροπής γνωστοποίησε στην LPN την πρόθεσή της να προτείνει στην Επιτροπή να θέσει την καταγγελία της στο αρχείο στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως αναφορικά με το επίδικο σχέδιο κατασκευής φράγματος.
- 11 Κατά τον μήνα Φεβρουάριο του 2008, η LPN επανέφερε το αίτημά της περί προσβάσεως στα έγγραφα που περιλαμβάνονταν στον φάκελο της προαναφερθείσας διαδικασίας λόγω παραβάσεως.
- 12 Με το από 3ης Απριλίου 2008 έγγραφό της, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην LPN την απόφασή της, την οποία έλαβε κατά τη συνεδρίαση της 28ης Φεβρουαρίου 2008, να θέσει στο αρχείο την καταγγελία σχετικά με το προαναφερθέν σχέδιο κατασκευής φράγματος. Όσον αφορά την αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα, η προβλεπόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση έπαυσε να ισχύει, οπότε τα ζητηθέντα έγγραφα ήταν πλέον δυνατόν να της κοινοποιηθούν, υπό την προϋπόθεση ότι δεν καλύπτονταν από άλλη εξαίρεση προβλεπόμενη στον εν λόγω κανονισμό.
- 13 Εν συνεχεία, η LPN μπόρεσε να λάβει γνώση των φακέλων της Επιτροπής και να αποκτήσει πρόσβαση στο περιεχόμενο ορισμένων εγγράφων. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή, με το από 24 Οκτωβρίου 2008 έγγραφό της (στο εξής: απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2008), παρέσχε πλήρη ή μερική πρόσβαση στο περιεχόμενο άλλων σχετικών εγγράφων, συνεχίζοντας ωστόσο να αρνείται την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα, επικαλούμενη τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σχετικά με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων και στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του ίδιου κανονισμού σχετικά με την προστασία των δικαστικών διαδικασιών.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 14 Με δικόγραφο της 18ης Ιανουαρίου 2008, η LPN ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Επετράπη στο Βασίλειο της Δανίας, στη Δημοκρατία της Φινλανδίας και στο Βασίλειο της Σουηδίας να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων της LPN.
- 15 Η Επιτροπή ζήτησε από το Δικαστήριο να κρίνει ότι η προσφυγή είχε καταστεί άνευ αντικειμένου, καθόσον παρασχέθηκε πρόσβαση σε μέρος των επίμαχων εγγράφων και η άρνηση δημοσιοποίησεως των υπολοίπων εγγράφων δεν ερείδεται στην ίδια αιτιολογία.
- 16 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, διαπίστωσε στη σκέψη 57 αυτής ότι, στο μέτρο που παρασχέθηκε στην LPN, κατά τη διάρκεια της δίκης, πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, η ένδικη διαφορά απώλεσε το αντικείμενό της και ότι, συνεπώς, παρείλκε πλέον η έκδοση απόφασης. Αφετέρου, όσον αφορά τα μη εισέτι ή μερικώς μόνο δημοσιοποιημένα έγγραφα, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή για τον λόγο ότι οι δύο προβληθέντες από την LPN λόγοι ακυρώσεως περί παραβάσεως, αντιστοίχως, του κανονισμού 1367/2006, ιδίως του άρθρου του 6 και του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ήταν αβάσιμοι.
- 17 Στο πλαίσιο της από κοινού εξετάσεως των ανωτέρω λόγων ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε, κατά πρώτον, υπόψη του στις σκέψεις 110 έως 112 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την αρχή σύμφωνα με την οποία, αφενός, η Επιτροπή υποχρεούται να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση κάθε εγγράφου στο οποίο ζητήθηκε πρόσβαση προκειμένου να εκτιμήσει εάν η δημοσιοποίησή του θα έθιγε πράγματι κάποιο προστατευόμενο συμφέρον και, αφετέρου, η εν λόγω εξέταση πρέπει να προκύπτει από την αιτιολογία της απόφασεως του οικείου θεσμικού οργάνου.
- 18 Ωστόσο, στις σκέψεις 126 επ. της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, λαμβανομένης υπόψη της απόφασεως της 1ης Ιουλίου 2008, C-39/05 P και C-52/05 P, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2005, σ. I-4723, σκέψη 50), και κατ' αναλογία προς τη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, C-139/07 P, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, Συλλογή 2010, σ. I-5885, σκέψεις 54 έως 62), την ύπαρξη ενός γενικού τεκμηρίου κατά το οποίο η δημοσιοποίηση των εγγράφων του σχετικού με διαδικασία λόγω παραβάσεως διοικητικού φακέλου θίγει την προστασία των σκοπών έρευνας. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, δεδομένου ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως της επίδικης απόφασεως η διαδικασία λόγω παραβάσεως βρισκόταν σε εξέλιξη, η Επιτροπή μπορούσε, κατά πρώτον, να στηριχθεί στην αρχή ότι το γενικό αυτό τεκμήριο εφαρμοζόταν επί του συνόλου των ζητηθέντων εγγράφων.
- 19 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε στο γεγονός ότι ο έλεγχος τον οποίο καλείται να ασκήσει η Επιτροπή στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως συνιστά διοικητική αρμοδιότητα, στο πλαίσιο της οποίας αυτή διαθέτει ευρεία διακριτική εξουσία και ευρίσκεται σε διμερή διάλογο με το οικείο κράτος μέλος. Έκρινε ότι ο υποβαλών καταγγελία στην Επιτροπή δεν έχει τη δυνατότητα να προσφύγει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά τυχόν αποφάσεως περί θέσεως της καταγγελίας του στο αρχείο και δεν απολαύει διαδικαστικών δικαιωμάτων που να του επιτρέπουν να απαιτήσει από την Επιτροπή ενημέρωση και ακρόαση.
- 20 Το προαναφερθέν τεκμήριο δεν αποκλείει, κατά το Γενικό Δικαστήριο, το δικαίωμα των ενδιαφερομένων να αποδείξουν ότι ορισμένο έγγραφο δεν καλύπτεται από αυτό ή ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, *in fine*, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του εγγράφου. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι ούτε η LPN ούτε τα παρεμβάντα κράτη μέλη προσκόμισαν στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση το βάσιμο της εκτιμήσεως σύμφωνα με την οποία το σύνολο των επίμαχων εγγράφων καλυπτόταν από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση.

- 21 Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τις σκέψεις 116, 117 και 122 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο κανονισμός 1367/2006 δεν επηρεάζει τη δυνατότητα της Επιτροπής να μην προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση των ζητηθέντων εγγράφων.
- 22 Στις σκέψεις 132 έως 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη ότι η Επιτροπή ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ή περί τα πράγματα εκτιμώντας ότι, εν προκειμένω, δεν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, *in fine*, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων.
- 23 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι παρείλκε η απόφαση επί του ζητήματος κατά πόσον τα επίμαχα έγγραφα περιείχαν πληροφορίες έχουσες όντως σχέση με «εκπομπές» στο περιβάλλον, καθώς το προβλεπόμενο στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 τεκμήριο δεν εφαρμοζόταν εν προκειμένω. Για τον ίδιο λόγο, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν ήταν δυνατόν να συναγάγει από την εν λόγω διάταξη την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, υπό την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 4, παράγραφος 2, *in fine*.
- 24 Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η LPN δεν μπορούσε να επικαλεστεί ούτε τη δεύτερη περίοδο του προαναφερθέντος άρθρου 6, παράγραφος 1. Συγκεκριμένα, έκρινε ότι η εν λόγω διάταξη αφορά μόνο την υποχρέωση στενής ερμηνείας των εξαιρέσεων πλην αυτών που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Προσέθεσε ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 δεν αναφέρεται σε «υπέρτερο» δημόσιο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, *in fine*, του κανονισμού 1049/2001.
- 25 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, η LPN και τα παρεμβάντα κράτη μέλη, απαντώντας στις ερωτήσεις του, δεν μπόρεσαν ούτε να προσδιορίσουν τυχόν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον άλλο από την υποτιθέμενη αυξημένη διαφάνεια σε περιβαλλοντικά ζητήματα ούτε να εξηγήσουν εάν και σε ποιο βαθμό οι ζητηθείσες πληροφορίες είχαν σχέση με εκπομπές στο περιβάλλον, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

- 26 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Φεβρουαρίου 2012, οι δύο υποθέσεις ενώθηκαν για να συνεκδικασθούν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 27 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Απριλίου 2012, επετράπη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 2012, επετράπη στη Δημοκρατία της Εσθονίας να παρέμβει υπέρ της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και να υποβάλει τις παρατηρήσεις της κατά την προφορική διαδικασία.
- 28 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η LPN ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει μερικώς την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον με αυτήν το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της LPN περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως και την καταδίκασε στο σύνολο των δικαστικών της εξόδων καθώς και των δικαστικών εξόδων της Επιτροπής·
 - να ακυρώσει την επίδικη απόφαση καθόσον αφορά τα έγγραφα και τα αποσπάσματα εγγράφων για τα οποία διατηρήθηκε η άρνηση προσβάσεως από την Επιτροπή στην απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2008, και

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και αυτά στα οποία υποβλήθηκε η LPN στην πρωτοβάθμια και στην κατ' αναίρεση δίκη.
- 29 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον με αυτήν το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της LPN·
 - να ακυρώσει την επίδικη απόφαση, και
 - να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της παρούσας κατ' αναίρεση δίκης.
- 30 Το Βασίλειο της Δανίας, η Δημοκρατία της Εσθονίας και το Βασίλειο της Σουηδίας υποστηρίζουν τα αιτήματα των ανααιρεσιουσών. Το Βασίλειο της Σουηδίας ζητεί, επιπροσθέτως, την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδά του.
- 31 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει τις αιτήσεις αναιρέσεως και να καταδικάσει τις ανααιρεσιούσες στα δικαστικά έξοδα.
- 32 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει τα αιτήματα της Επιτροπής.

Επί των αιτήσεων αναιρέσεως

- 33 Προς στήριξη των αιτήσεών τους, η LPN και η Δημοκρατία της Φινλανδίας προβάλλουν κυρίως τρεις λόγους αναιρέσεως. Οι λόγοι αυτοί αφορούν παράβαση, αντιστοίχως, του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, του άρθρου 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 και του άρθρου 4, παράγραφος 2, *in fine*, του κανονισμού 1049/2001.
- 34 Επιπροσθέτως, η LPN προβάλλει έναν τέταρτο λόγο αναιρέσεως, κατά τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο καταδικάζοντάς την στα δικαστικά έξοδα. Περαιτέρω, η LPN ζητεί από το Δικαστήριο να διορθώσει το διατακτικό της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο οποίο δεν προσδιορίζεται ορθώς η επίδικη απόφαση.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 35 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως η LPN και η Δημοκρατία της Φινλανδίας επικαλούνται πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο ερμηνεύοντας το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 υπό την έννοια ότι η Επιτροπή έχει το δικαίωμα να αρνηθεί τη δημοσιοποίηση του συνόλου των εγγράφων που είναι σχετικά με διαδικασία λόγω παραβάσεως που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, χωρίς να εξετάσει συγκεκριμένα και εξατομικευμένα τα έγγραφα αυτά. Δεν δικαιολογείται η εκτίμηση ότι κανένα έγγραφο ή κανένα απόσπασμα εγγράφου σχετικού με παρόμοια διαδικασία δεν δύναται να κοινοποιηθεί χωρίς να διακυβευθεί ο σκοπός της εν λόγω διαδικασίας, ο οποίος συνίσταται στο να υποχρεωθεί το οικείο κράτος μέλος να συμμορφωθεί προς το δίκαιο της Ένωσης.
- 36 Η συλλογιστική κατά την οποία υφίσταται γενικό τεκμήριο όσον αφορά την άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα που σχετίζονται με διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, η οποία ακολουθήθηκε στην προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau (σκέψεις 56 έως 59),

δεν δύναται να εφαρμοσθεί επί εγγράφων σχετικών με διαδικασία παραβάσεως. Ειδικότερα, όσον αφορά αυτή τη διαδικασία, δεν υφίσταται ειδική νομοθεσία σχετικά με την εμπιστευτικότητα και την πρόσβαση στις πληροφορίες. Η LPN προσθέτει ότι δεν υπερασπίζεται τα προσωπικά της συμφέροντα, αλλά το δημόσιο συμφέρον. Επιπλέον, τα σχετικά με διαδικασία λόγω παραβάσεως έγγραφα δεν αποτελούν ομοιογενή κατηγορία εγγράφων.

- 37 Το Βασίλειο της Δανίας και το Βασίλειο της Σουηδίας υποστηρίζουν την εν λόγω επιχειρηματολογία υπογραμμίζοντας, ιδίως, ότι οι λόγοι που οδήγησαν το Δικαστήριο, στις προηγούμενες υποθέσεις (προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, καθώς και απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-8533), στην αναγνώριση της υπάρξεως ενός γενικού τεκμηρίου δεν δύναται, εν προκειμένω, να εφαρμοσθούν κατ' αναλογία, λαμβανομένου υπόψη, ιδίως, του γεγονότος ότι οι διαδικασίες λόγω παραβάσεως ποικίλλουν ως προς τη φύση τους όσον αφορά τόσο το ουσιαστικό περιεχόμενο, το εύρος και τον ευαίσθητο χαρακτήρα της υποθέσεως όσο και το έννομο συμφέρον προς ενημέρωση. Το Βασίλειο της Σουηδίας διατείνεται, επικουρικώς, ότι η Επιτροπή όφειλε, σε κάθε περίπτωση, να είχε εξακριβώσει εάν το ως άνω τεκμήριο τύγχανε πράγματι εφαρμογής στη συγκεκριμένη περίπτωση.
- 38 Αντιθέτως, η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζουν ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος. Ειδικότερα, διατείνονται ότι η διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων αποτελεί απλώς παραλλαγή της διαδικασίας λόγω παραβάσεως και ότι η τελευταία προβλέπει την ανάπτυξη διαλόγου μεταξύ της Επιτροπής και του οικείου κράτους μέλους, στο πλαίσιο του οποίου οι ιδιώτες δεν απολαμβάνουν διαδικαστικών δικαιωμάτων. Επιπροσθέτως, η διαδικασία λόγω παραβάσεως αποσκοπεί στον ταχύ και αποτελεσματικό τερματισμό τυχόν παραβιάσεων του δικαίου της Ένωσης, ιδίως μέσω της επιτεύξεως φιλικού διακανονισμού της διαφοράς στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας. Ωστόσο, εάν το περιεχόμενο της επικοινωνίας μεταξύ της Επιτροπής και του κράτους μέλους εδημοσιοποιείτο, η βούληση, ιδίως των κρατών μελών, να συνεργαστούν μέσα σε κλίμα εμπιστοσύνης θα διακυβευόταν.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 39 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δέχθηκε ότι η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να απορρίπτει αίτηση προσβάσεως σε ένα γενικώς οριζόμενο σύνολο εγγράφων, του σχετικού με εν εξελίξει διαδικασία παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ διοικητικού φακέλου, χωρίς να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση κάθε εγγράφου, βασιζόμενη σε ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η δημοσιοποίηση των εγγράφων θα έθιγε την προστασία των σκοπών έρευνας, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 40 Προκαταρκτικώς, είναι σημαντικό να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 255, παράγραφοι 1 και 2, ΕΚ, κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης, με την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που καθορίζονται σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 251 ΕΚ διαδικασία. Ο κανονισμός 1049/2001 αποσκοπεί, όπως εκθέτει η αιτιολογική σκέψη 14 και το άρθρο 1 αυτού, στο να παράσχει στο κοινό δικαίωμα όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων. Επίσης, προκύπτει από τον εν λόγω κανονισμό, ιδίως από την αιτιολογική σκέψη του 41 και το άρθρο του 4 το οποίο θεσπίζει, συναφώς, καθεστώς εξαιρέσεων, ότι το εν λόγω δικαίωμα προσβάσεως υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς που δικαιολογούνται από λόγους δημόσιου ή ιδιωτικού συμφέροντος (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 51, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψεις 69 και 70, καθώς και αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, C-404/10 P, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 111, και C-477/10 P, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, σκέψη 53).

- 41 Δυνάμει της εξαιρέσεως που επικαλέστηκε η Επιτροπή, ήτοι αυτής του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την παροχή προσβάσεως σε έγγραφο η δημοσιοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, εκτός εάν η δημοσιοποίηση του εγγράφου δικαιολογείται από υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.
- 42 Εξ αυτού προκύπτει ότι το καθεστώς των εξαιρέσεων που προβλέπεται στο άρθρο 4, και ιδίως στην παράγραφο 2 αυτού, βασίζεται σε μία στάθμιση αντιτιθέμενων συμφερόντων σε συγκεκριμένη κατάσταση, ήτοι, αφενός, των συμφερόντων που θα ευνοούνταν από τη δημοσιοποίηση των οικείων εγγράφων και, αφετέρου, των συμφερόντων που θα απειλούντο από τη δημοσιοποίηση αυτή. Η απόφαση που θα ληφθεί επί αιτήματος προσβάσεως σε έγγραφα εξαρτάται από την απάντηση που θα δοθεί στο ζήτημα ποιο είναι το συμφέρον που πρέπει να υπερισχύσει στη συγκεκριμένη περίπτωση.
- 43 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αμφισβητείται ότι τα έγγραφα που αναφέρονται στην αίτηση της LPN αφορούν πράγματι δραστηριότητα «έρευνας» υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 44 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, για να δικαιολογηθεί η άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η δημοσιοποίηση, δεν αρκεί, καταρχήν, το έγγραφο αυτό να αφορά δραστηριότητα αναφερόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Το οικείο θεσμικό όργανο πρέπει επίσης να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και πραγματικά το προστατευόμενο από την εξαίρεση του άρθρου αυτού συμφέρον (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 49, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 53, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 72, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 116, καθώς και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 57).
- 45 Πάντως, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι επιτρέπεται στο οικείο κοινοτικό όργανο να στηρίζεται, συναφώς, σε γενικά τεκμήρια τα οποία εφαρμόζονται σε ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, δεδομένου ότι παρόμοιες γενικού χαρακτήρα θεωρήσεις μπορούν να ισχύουν σε αιτήσεις δημοσιοποιήσεως που αφορούν έγγραφα της ίδιας φύσεως (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψη 50, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 54, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 74, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 116, καθώς και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 57).
- 46 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 57 έως 62 των προτάσεών του, το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει την ύπαρξη τέτοιων γενικών τεκμηρίων σε τρεις συγκεκριμένες περιπτώσεις, ήτοι όσον αφορά τα έγγραφα του σχετικού με διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων διοικητικού φακέλου (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 61), τα έγγραφα που ανταλλάσσονται μεταξύ της Επιτροπής και των κοινοποιούντων μερών ή τρίτων στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου πράξεων συγκεντρώσεως μεταξύ επιχειρήσεων (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 123, και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 64), καθώς και τα υπομνήματα που έχει καταθέσει θεσμικό όργανο στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 94).
- 47 Όλες οι ως άνω υποθέσεις χαρακτηρίζονταν από το γεγονός ότι η επίμαχη αίτηση προσβάσεως δεν αναφερόταν σε ένα και μόνο έγγραφο, αλλά σε σύνολο εγγράφων (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 50, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 9, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 10, η οποία επαναλαμβάνει τις σκέψεις 1 και 2 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου, καθώς και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 7, η οποία επαναλαμβάνει τη σκέψη 2 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου).

- 48 Σε αυτές τις περιπτώσεις, η αναγνώριση ενός γενικού τεκμηρίου κατά το οποίο η δημοσιοποίηση εγγράφων ορισμένης φύσεως θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία ενός εκ των απαριθμούμενων στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφερόντων, επιτρέπει στο οικείο θεσμικό όργανο να εξετάσει αίτηση που αφορά σύνολο εγγράφων και να απαντήσει σε αυτήν αναλόγως.
- 49 Παρόμοια κατάσταση υφίσταται εν προκειμένω. Πράγματι, όπως ακριβώς και στην περίπτωση της αιτήσεως που υποβλήθηκε από την ενδιαφερόμενη στην προπαρατεθείσα υπόθεση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, η οποία αφορούσε το σύνολο του σχετικού με διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων που της είχαν χορηγηθεί διοικητικού φακέλου, η LPN ζήτησε πρόσβαση σε ένα γενικώς οριζόμενο σύνολο εγγράφων του σχετικού με διαδικασία παραβάσεως κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας διοικητικού φακέλου, αναφορικά με σχέδιο κατασκευής φράγματος.
- 50 Επιπροσθέτως, είναι σημαντικό να υπομνησθεί ότι η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε ενόσω η ως άνω διαδικασία ήταν ακόμα εν εξελίξει, και ότι, κατά τον χρόνο λήψεως της επίδικης αποφάσεως, η διαδικασία αυτή δεν είχε ούτε τεθεί στο αρχείο ούτε αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 51 Επιβάλλεται, συνεπώς, να εξετασθεί το ζήτημα εάν πρέπει να αναγνωρισθεί η ύπαρξη ενός γενικού κριτηρίου κατά το οποίο, υπό παρόμοιες περιστάσεις, η δημοσιοποίηση των εγγράφων του σχετικού με διαδικασία λόγω παραβάσεως διοικητικού φακέλου η οποία βρίσκεται εν εξελίξει θα έθιγε την προστασία των σκοπών έρευνας.
- 52 Συναφώς, είναι σημαντικό, καταρχάς, να ληφθεί υπόψη το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006.
- 53 Μολονότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού, ο κανονισμός 1049/2001, και ιδίως το άρθρο του 4, εφαρμόζεται, καταρχήν, σε όλες τις αιτήσεις προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες τις οποίες έχουν στην κατοχή τους όργανα ή οργανισμοί της Ένωσης, εντούτοις το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006 προσθέτει ειδικότερους κανόνες σχετικά με παρόμοιες αιτήσεις, εκ των οποίων κάποιοι ευνοούν και άλλοι περιορίζουν την πρόσβαση στα έγγραφα.
- 54 Ωστόσο, η παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του άρθρου 6, η οποία θεσπίζει έναν κανόνα που αποσκοπεί στη διευκόλυνση της προσβάσεως στα έγγραφα που περιλαμβάνουν περιβαλλοντικές πληροφορίες, ορίζει ότι ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται εξαιρέσει «των ερευνών, ιδίως εκείνων που αφορούν τυχόν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου».
- 55 Εξ αυτού προκύπτει ότι η διαδικασία λόγω παραβάσεως θεωρείται, από την εν λόγω νομοθεσία της Ένωσης, ως είδος διαδικασίας το οποίο, καθεαυτό, έχει χαρακτηριστικά που αντιτίθενται στην παροχή πλήρους διαφάνειας στον τομέα αυτό και το οποίο, συνεπώς, κατέχει ιδιαίτερη θέση στο πλαίσιο του καθεστώτος σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα.
- 56 Περαιτέρω, η διαδικασία λόγω παραβάσεως έχει χαρακτηριστικά παρόμοια με εκείνα διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, τα οποία οδήγησαν το Δικαστήριο στην αναγνώριση ενός γενικού τεκμηρίου στην προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau.
- 57 Πράγματι, σε αμφότερες τις περιπτώσεις πρόκειται για εν εξελίξει διαδικασία κατά του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο είτε για τη χορήγηση της επίδικης ενισχύσεως (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 57), είτε για την προβαλλόμενη παραβίαση του δικαίου της Ένωσης.
- 58 Το Δικαστήριο βασίστηκε επίσης στο γεγονός ότι οι ενδιαφερόμενοι, με εξαίρεση το κράτος μέλος που είναι υπεύθυνο για τη χορήγηση της οικείας ενισχύσεως, δεν έχουν, στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, δικαίωμα να λαμβάνουν γνώση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που τηρεί η Επιτροπή και ότι, εάν οι εν λόγω ενδιαφερόμενοι ήταν σε θέση να έχουν

- πρόσβαση, δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, στα έγγραφα αυτά, το καθεστώς ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων θα διακυβευόταν (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψεις 58 και 61).
- 59 Όσον αφορά τις διαδικασίες λόγω παραβάσεως, το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως το άρθρο 226 ΕΚ, ουδόλως προβλέπει το δικαίωμα ιδιώτη να λάβει γνώση του φακέλου, ακόμα κι αν η διαδικασία κινήθηκε κατόπιν της καταγγελίας του. Η Επιτροπή έχει μόνον δεχθεί, στο πλαίσιο των εσωτερικών της διαδικαστικών κανόνων σχετικά με τα διοικητικά μέτρα υπέρ του καταγγέλλοντος, να ενημερώνει τον τελευταίο για τις ληφθείσες αποφάσεις και την πρόταση θέσεως του φακέλου στο αρχείο χωρίς να δοθεί συνέχεια {βλ. την ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή της 20ής Μαρτίου 2002, όσον αφορά τις σχέσεις με τον καταγγέλλοντα στον τομέα των παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου [COM(2002) 141 τελικό, ΕΕ C 244, σ. 5, αιτιολογικές σκέψεις 7, 9 και 10]}.
- 60 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, καταγγέλλων στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως δεν δικαιούται να απαιτήσει από την Επιτροπή να λάβει συγκεκριμένη θέση ή να ασκήσει προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία παραβάσεως κατά κράτους μέλους (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 1989, C-247/87, Star Fruit κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 291, σκέψη 11, της 17ης Μαΐου 1990, C-87/89, Sonito κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1981, σκέψη 6, καθώς και διάταξη της 14ης Ιουλίου 2011, C-111/11 P, Ruíz Pérez Aguirre και ATC Petition κατά Επιτροπής, σκέψεις 11 και 12). Συναφώς, στερείται σημασίας το κατά πόσον ο καταγγέλλων δρα προκειμένου να προασπισθεί ιδιωτικό ή δημόσιο συμφέρον.
- 61 Απόκειται, συνεπώς, στην Επιτροπή, οσάκις κρίνει ότι κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις του, να εκτιμήσει κατά πόσον είναι σκόπιμο να στραφεί κατά του εν λόγω κράτους, να προσδιορίσει τις διατάξεις που αυτό έχει παραβεί και να επιλέξει το χρονικό σημείο κατά το οποίο θα κινήσει τη διαδικασία κατ' αυτού λόγω παραβάσεως (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2005, C-33/04, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 2005, σ. I-10629, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2010, C-154/09, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 51). Εξάλλου, το αντικείμενο προσφυγής λόγω παραβάσεως οριοθετείται από την αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής (βλ. απόφαση της 8ης Ιουλίου 2010, C-171/08, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2010, σ. I-6817, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 62 Επιπροσθέτως, προκύπτει από πάγια νομολογία ότι σκοπός της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας είναι να παρασχεθεί στο οικείο κράτος μέλος η δυνατότητα, αφενός, να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις του που απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης και, αφετέρου, να προβάλει λυσιτελώς τους αμυντικούς του ισχυρισμούς κατά των αιτιάσεων που διατυπώνει η Επιτροπή (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 7ης Ιουλίου 2005, C-147/03, Επιτροπή κατά Αυστρίας, Συλλογή 2005, σ. I-5969, σκέψη 22, και της 14ης Απριλίου 2011, C-522/09, Επιτροπή κατά Ρουμανίας, Συλλογή 2011, σ. I-2963, σκέψη 15).
- 63 Εξάλλου, δημοσιοποίηση εγγράφων σχετικών με εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως θα ήταν ικανή να αλλοιώσει τη φύση και την εξέλιξη μιας τέτοιας διαδικασίας, δεδομένου ότι, υπό αυτές τις περιστάσεις, θα μπορούσε να καταστεί ακόμα πιο δύσκολη η έναρξη διαδικασίας διαπραγματεύσεως και η επίτευξη συμφωνίας μεταξύ της Επιτροπής και του οικείου κράτους μέλους, με την οποία να τερματίζεται η προσαφθείσα παράβαση, ώστε να διασφαλισθεί η τήρηση του δικαίου της Ένωσης και να αποφευχθεί η ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή.
- 64 Τέλος, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, τα σχετικά με εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως έγγραφα συνιστούν ενιαία κατηγορία εγγράφων για τους σκοπούς της εφαρμογής του προαναφερθέντος γενικού τεκμηρίου. Συγκεκριμένα, αφενός, η προβλεπόμενη στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006, εξαίρεση όσον αφορά την έρευνα για ενδεχόμενες παραβιάσεις του δικαίου της Ένωσης, ουδόλως διακρίνει με βάση το είδος του εγγράφου που αποτελεί μέρος του σχετικού με τέτοια έρευνα φακέλου ή τον εκδότη των οικείων εγγράφων.

- Αφετέρου, όσον αφορά τα σχετικά με διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων έγγραφα, το Δικαστήριο έκρινε ότι το σύνολο των εγγράφων του σχετικού με τέτοια διαδικασία διοικητικού φακέλου συνιστά ενιαία κατηγορία στην οποία εφαρμόζεται ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η δημοσιοποίηση των εν λόγω εγγράφων θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία των σκοπών έρευνας (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 61).
- 65 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι δύναται να υποτεθεί ότι η δημοσιοποίηση εγγράφων σχετικών με εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως, ενδέχεται να αλλοιώσει τον χαρακτήρα της διαδικασίας αυτής καθώς και να τροποποιήσει την εξέλιξή της και ότι, συνεπώς, αυτή η δημοσιοποίηση θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία των σκοπών έρευνας, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 66 Το γενικό αυτό τεκμήριο δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να αποδειχθεί ότι συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η δημοσιοποίηση δεν καλύπτεται από το εν λόγω τεκμήριο ή ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του εν λόγω εγγράφου δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, *in fine*, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., κατ' αυτή την έννοια, προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 62, Σουηδία κ.λπ. κατά ΑΡΙ και Επιτροπής, σκέψη 103, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 126, καθώς και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 68).
- 67 Επιπροσθέτως, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να βασίσει την απόφασή της στο προαναφερθέν γενικό τεκμήριο. Δύναται πάντοτε να προβεί σε συγκεκριμένη εξέταση των εγγράφων τα οποία αναφέρονται στην αίτηση παροχής προσβάσεως και να παράσχει τέτοιου είδους αιτιολογία. Επιπλέον, οσάκις διαπιστώνει ότι η διαδικασία λόγω παραβάσεως την οποία αφορά η αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα έχει χαρακτηριστικά που επιτρέπουν την πλήρη ή μερική δημοσιοποίηση των εγγράφων του φακέλου, είναι υποχρεωμένη να προβεί σε αυτή τη δημοσιοποίηση.
- 68 Αντιθέτως, η απαίτηση εξακριβώσεως εάν το επίμαχο γενικό τεκμήριο πράγματι εφαρμόζεται δεν δύναται να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή οφείλει να εξετάζει εξατομικευμένα όλα τα ζητηθέντα έγγραφα στη συγκεκριμένη περίπτωση. Μια τέτοια απαίτηση θα καθιστούσε το εν λόγω γενικό τεκμήριο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, η οποία συνίσταται ακριβώς στη δυνατότητα της Επιτροπής να δίδει σε μία αίτηση συνολικής προσβάσεως μια ομοίως γενική απάντηση.
- 69 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 121 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι θα ήταν αδιανόητο η Επιτροπή να μπορούσε να επιτρέψει την πρόσβαση σε ένα μόνο από τα οικεία έγγραφα ή σε τμήμα του περιεχομένου τους, χωρίς να υπονομεύσει τις εν εξελίξει διαπραγματεύσεις με τις πορτογαλικές αρχές. Η εν λόγω διαπίστωση δεν αμφισβητήθηκε από τις αναιρεσείουσες, οι οποίες, κατά τα λοιπά, ουδεμία παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο επικαλέστηκαν.
- 70 Με βάση τις προηγηθείσες σκέψεις, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο αναγνωρίζοντας στην Επιτροπή τη δυνατότητα να βασίζεται στο γενικό κριτήριο κατά το οποίο η πρόσβαση, έστω και μερική, του κοινού στα έγγραφα εν εξελίξει διαδικασίας λόγω παραβάσεως διακυβεύει την επίτευξη των σκοπών της εν λόγω διαδικασίας, προκειμένου να αρνηθεί την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 71 Υπό αυτές τις συνθήκες, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 72 Η LPN και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο της Σουηδίας, διατείνονται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, ιδίως στη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 δεν εφαρμόζεται στην εξαίρεση σχετικά με την προστασία των σκοπών έρευνας. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη αφορά όλες τις προβλεπόμενες στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεις οι οποίες δεν καλύπτονται από τον κατά νόμον τεκμήριο που προβλέπεται στην πρώτη περίοδο, παράγραφος 1, όπως προκύπτει από τον σκοπό του κανονισμού 1367/2006, την αιτιολογική σκέψη 15 αυτού και το άρθρο 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως για την πρόσβαση σε πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα, υπογραφείσα στο Aarhus στις 25 Ιουνίου 1998 και εγκριθείσα εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 2005/370/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 2005 (ΕΕ L 124, σ. 1), η οποία επίσης προβλέπει υποχρέωση στενής ερμηνείας των λόγων απορρίψεως των αιτημάτων για περιβαλλοντικές πληροφορίες.
- 73 Κατά την LPN, το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 δεν συνάδει με την αναγνώριση ενός γενικού τεκμηρίου βλάβης εκ της δημοσιοποίησης εγγράφων, λόγω της απαιτήσεως της ως άνω διατάξεως περί στενής ερμηνείας και ως εκ τούτου η τελευταία καθιστά αναγκαίο να εξακριβωθεί, *in concreto*, εάν οι πληροφορίες που περιέχονται στα ζητηθέντα έγγραφα σχετίζονται ή όχι με τις εκπομπές στο περιβάλλον.
- 74 Τέλος, η LPN υποστηρίζει ότι η επισήμανση στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η ίδια δεν μπόρεσε να εξηγήσει εάν και σε ποιο βαθμό οι ζητηθείσες πληροφορίες είχαν σχέση με εκπομπές στο περιβάλλον κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, είναι εσφαλμένη. Πράγματι, θα της ήταν αδύνατον να παράσχει τέτοια εξήγηση, δεδομένου ότι δεν γνώριζε το περιεχόμενο των μη εισέτι δημοσιοποιημένων εγγράφων.
- 75 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εξαιρώντας από την εμβέλεια του νομίμου τεκμηρίου του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006, τις έρευνες που σχετίζονται με πιθανές παραβιάσεις του δικαίου της Ένωσης, ο νομοθέτης της Ένωσης προδήλως μερίμνησε ώστε να λαμβάνεται υπόψη η ιδιαιτερότητά τους. Ως εκ τούτου, η ενδεχόμενη ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος δικαιολογούντος τη δημοσιοποίηση εγγράφων πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα του κανονισμού 1049/2001 και δεν δύναται να συναχθεί από τον κανονισμό 1367/2006 ότι οι διαδικασίες λόγω παραβάσεως στον τομέα του περιβάλλοντος πρέπει να αντιμετωπίζονται διαφορετικά σε σχέση με διαδικασίες λόγω παραβάσεως σε άλλους τομείς όσον αφορά το γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η δημοσιοποίηση των περιλαμβανομένων στους οικείους φακέλους εγγράφων θα έθιγε τους σκοπούς έρευνας.
- 76 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 δεν ασκεί επιρροή στην εκτίμηση περί της αρνήσεως παροχής προσβάσεως στα έγγραφα που αφορούν το περιβάλλον και σχετίζονται με εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως, εκτίμηση που εξακολουθεί να διέπεται από τον κανονισμό 1049/2001. Συγκεκριμένα, κατά το εν λόγω κράτος μέλος, η διάταξη αυτή επαναλαμβάνει απλώς την απορρέουσα από τη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης απαίτηση να ερμηνεύονται στενώς οι λόγοι αρνήσεως και επιτάσσει να συνεκτιμώνται τα περιβαλλοντικά συμφέροντα κατά τη στάθμιση των αντιτιθέμενων συμφερόντων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 77 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 δεν αποκλείει την προσφυγή της Επιτροπής στο γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η δημοσιοποίηση σχετικών με εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως εγγράφων θα έθιγε την προστασία των σκοπών έρευνας, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 78 Προκειμένου να κριθεί εάν είναι βάσιμος ο ως άνω λόγος αναιρέσεως, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα εάν, και σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, σε ποιο μέτρο, το άρθρο 6, παράγραφος 1, τροποποιεί, όσον αφορά τις διαδικασίες που σχετίζονται με το περιβάλλον, τον έλεγχο που η Επιτροπή οφείλει να πραγματοποιήσει βάσει του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001.
- 79 Το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006 προσθέτει στον κανονισμό 1049/2001 ειδικούς κανόνες όσον αφορά τα αιτήματα προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες.
- 80 Η πρώτη περίοδος της παραγράφου 1 του άρθρου 6 αναφέρεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και προβλέπει ότι η δημοσιοποίηση θεωρείται ότι υπηρετεί υπέρτερο δημόσιο συμφέρον όταν οι ζητούμενες πληροφορίες έχουν σχέση με εκπομπές στο περιβάλλον. Αυτό το κατά νόμον τεκμήριο αναφέρεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, *in fine*, το οποίο αποκλείει την άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφο εάν η δημοσιοποίηση του οικείου εγγράφου δικαιολογείται από δημόσιο συμφέρον υπέρτερο ως προς τα προστατευόμενα συμφέροντα. Ωστόσο, το ως άνω κατά νόμον τεκμήριο δεν εφαρμόζεται επί «των ερευνών, ιδίως εκείνων που αφορούν τυχόν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου».
- 81 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 ορίζει ότι «όσον αφορά τις λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του [κανονισμού 1049/2001], οι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση και το κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον».
- 82 Ωστόσο, προκύπτει από το γράμμα και την οικονομία του άρθρου 6, παράγραφος 1, ότι οι «λοιπές εξαιρέσεις», υπό την έννοια της δεύτερης περιόδου αυτής της παραγράφου, δεν περιλαμβάνουν την προστασία των διαδικασιών λόγω παραβάσεως.
- 83 Συγκεκριμένα, η πρώτη περίοδος της παραγράφου 1 καθιερώνει έναν κανόνα αναφορικά με τις προβλεπόμενες στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, εξαιρέσεις. Η δεύτερη περίοδος της παραγράφου 1 δεν αναφέρει απλώς τις «λοιπές εξαιρέσεις» αλλά τις «λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού [1049/2001]». Η εν λόγω διάταξη εννοεί, συνεπώς, τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1, 2, δεύτερη περίπτωση, 3 και 5. Δεδομένου ότι οι διαδικασίες λόγω παραβάσεως αφορούν δραστηριότητα έρευνας υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η οποία αναφέρεται στην πρώτη περίοδο του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, τέτοια δραστηριότητα δεν περιλαμβάνεται στην έννοια των «λοιπών εξαιρέσεων» που αναφέρονται στη δεύτερη περίοδο του άρθρου 6, παράγραφος 1.
- 84 Η ως άνω σύνταξη των δύο περιόδων του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 καθώς και η οικονομία τους καθιστούν απολύτως σαφή τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να εξαιρέσει τις διαδικασίες λόγω παραβάσεως από το πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής στο σύνολό της.
- 85 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 δεν ασκεί επιρροή στον έλεγχο που πρέπει να πραγματοποιεί η Επιτροπή βάσει του κανονισμού 1049/2001 οσάκις μια αίτηση προσβάσεως αφορά έγγραφα σχετικά με εν εξελίξει διαδικασία παραβάσεως.

86 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001

87 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας, της οποίας η επιχειρηματολογία υποστηρίχθηκε από το Βασίλειο της Δανίας και το Βασίλειο της Σουηδίας, υποστηρίζει ότι, ανεξάρτητα από την εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως ερμήνευσε το άρθρο 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001, καθόσον δεν εκτίμησε το ζήτημα κατά πόσον η Επιτροπή είχε εξακριβώσει εάν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων. Σύμφωνα με την προπαρατεθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (σκέψεις 44, 45 και 49), το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε απαιτήσει από την Επιτροπή να σταθμίσει το συμφέρον που συνδέεται με την προστασία των σκοπών έρευνας ως προς το δημόσιο συμφέρον της δυνατότητας ενημερώσεως επί του περιεχομένου των επίδικων εγγράφων, λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος για μια ευρύτερη διαφάνεια. Οσάκις αίτηση προσβάσεως αφορά έγγραφο που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1367/2006, η απόκτηση περιβαλλοντικών πληροφοριών και η σημασία που έχει η διαθεσιμότητα παρόμοιων πληροφοριών για την προστασία του περιβάλλοντος και την ανθρώπινη υγεία θα μπορούσαν να συνιστούν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001.

88 Το Βασίλειο της Σουηδίας προσθέτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 138 και 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλοντας στο πρόσωπο που ζητεί την πρόσβαση σε έγγραφα να φέρει το βάρος επικλήσεως και αποδείξεως της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, λαμβανομένου υπόψη, ιδίως, του γεγονότος ότι μόνο το οικείο θεσμικό όργανο γνωρίζει το περιεχόμενο των εγγράφων των οποίων η δημοσιοποίηση ζητήθηκε.

89 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δικαίως το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα περί μη ορθής σταθμίσεως των αντιτιθέμενων συμφερόντων, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

90 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Φινλανδίας προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο, ότι παρέλειψε να εκτιμήσει το ζήτημα κατά πόσον η Επιτροπή είχε εξακριβώσει, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001, εάν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση των επίδικων εγγράφων.

91 Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 132 και 133 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι, σύμφωνα με την επίδικη απόφαση, δεν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον στη συγκεκριμένη περίπτωση υπό την έννοια αυτής της διατάξεως και ότι η εν λόγω εκτίμηση περί μη υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος ουδόλως έπασχε πλάνη περί το δίκαιο ή περί τα πράγματα. Ωστόσο, η LPN και η Δημοκρατία της Φινλανδίας δεν επικαλούνται ένα συγκεκριμένο συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί, εν προκειμένω, τη δημοσιοποίηση των επίδικων εγγράφων, παρά μόνο τη σημασία που έχει γενικώς η δυνατότητα προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες για την προστασία του περιβάλλοντος και της ανθρώπινης υγείας.

92 Βεβαίως, το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δύναται να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση ενός εγγράφου δεν απαιτείται κατ' ανάγκην να διακρίνεται από τις αρχές που διέπουν τον κανονισμό 1049/2001 (βλ., κατ' αυτή την έννοια, την προπαρατεθείσα απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, σκέψεις 74 και 75).

- 93 Εντούτοις, εκτιμήσεις τόσο γενικές όσο οι εν προκειμένω προβληθείσες δεν δύνανται να στηρίξουν την άποψη ότι η αρχή της διαφάνειας ήταν, εν προκειμένω, ιδιαίτερος επιτακτική, ώστε να δύναται να κατισχύσει των λόγων που δικαιολογούσαν την άρνηση δημοσιοποίησης των επίμαχων εγγράφων (βλ., κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 158).
- 94 Η απαίτηση ο αιτών την πρόσβαση να επικαλείται κατά τρόπο συγκεκριμένο στοιχεία που να θεμελιώνουν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δυνάμενο να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση των οικείων εγγράφων συνάδει με τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 62, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 103, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 126, καθώς και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 68).
- 95 Καθόσον η LPN ζήτησε πρόσβαση στα ως άνω έγγραφα προκειμένου να μπορέσει να συμπληρώσει τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή αναφορικά με το σχέδιο κατασκευής του φράγματος που αποτελεί το αντικείμενο της επίμαχης διαδικασίας λόγω παραβάσεως και, συνεπώς, να συμμετάσχει ενεργά σε αυτή τη διαδικασία, το γεγονός αυτό δεν αποδεικνύει την «ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος», υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., κατ' αυτή την έννοια, προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, σκέψη 70, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψεις 145 και 146, καθώς και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψεις 85 και 86), ακόμα και εάν η LPN, ως μη κυβερνητική οργάνωση, δρα συμφώνως προς τον καταστατικό της σκοπό, ο οποίος συνίσταται στην προστασία του περιβάλλοντος.
- 96 Μολονότι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1367/2006, ο τελευταίος εντάσσεται στο πλαίσιο ενός κοινοτικού προγράμματος δράσεως για το περιβάλλον το οποίο υπογραμμίζει την ανάγκη παροχής επαρκών περιβαλλοντικών πληροφοριών στο κοινό και πραγματικών ευκαιριών συμμετοχής του στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων που αφορούν το περιβάλλον, εντούτοις αυτό δεν συνεπάγεται ότι η εν λόγω συμμετοχή μπορεί να τύχει επικλήσεως ώστε να δικαιολογηθεί η πρόσβαση στα σχετικά με διαδικασία λόγω παραβάσεως έγγραφα. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού αυτού, προβλέπεται συμμετοχή του κοινού οσάκις τα όργανα ή οι οργανισμοί της Ένωσης καταρτίζουν, τροποποιούν ή αναθεωρούν σχέδια και προγράμματα που σχετίζονται με το περιβάλλον. Αντιθέτως, οι διαδικασίες λόγω παραβάσεως δεν μνημονεύονται σε αυτό το άρθρο.
- 97 Με βάση τις προηγηθείσες σκέψεις, φαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν παρέλειψε να εκτιμήσει το ζήτημα κατά πόσον η Επιτροπή είχε εξακριβώσει, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001, εάν υφίστατο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση των επίδικων εγγράφων.
- 98 Επομένως, και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, σχετικά με την καταδίκη της LPN στα δικαστικά έξοδα

- 99 Η LPN υποστηρίζει ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, όπως αυτή αιτιολογείται στις σκέψεις 141 έως 143 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να την καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα, πάσχει πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο.
- 100 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στην περίπτωση απορρίψεως όλων των λοιπών λόγων αναιρέσεως, ο λόγος που αφορά την προβαλλόμενη έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου επί των δικαστικών εξόδων πρέπει να απορρίπτεται ως απαράδεκτος, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 58, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το οποίο δεν χωρεί αναίρεση αποκλειστικά για τον καταλογισμό ή το ύψος της δικαστικής δαπάνης (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-57/00

P και C-61/00 P, Freistaat Sachsen κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-9975, σκέψη 124, της 26ης Μαΐου 2005, C-301/02 P, Tralli κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, Συλλογή 2005, σ. I-4071, σκέψη 88, καθώς και της 5ης Ιουλίου 2011, C-263/09 P, Edwin κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2011, σ. I-5853, σκέψη 78).

- 101 Δεδομένου ότι όλοι οι λοιποί λόγοι αναιρέσεως της LPN απορρίφθηκαν, πρέπει και ο τελευταίος λόγος, σχετικά με την κατανομή των δικαστικών εξόδων, να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του προσθέτου αιτήματος της LPN περί διορθώσεως του σημείου 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως

- 102 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η LPN ζητεί από το Δικαστήριο να διορθώσει το σημείο 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Κατ' αυτήν, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσδιόρισε ορθώς την επίδικη απόφαση, η οποία δεν ήταν αυτή της 24ης Οκτωβρίου 2008, αλλά εκείνη της 22ας Νοεμβρίου 2007. Η LPN προτείνει να διατυπωθεί ρητά, στο ως άνω σημείο 1, ότι η προσφυγή ασκήθηκε «κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Νοεμβρίου 2007» και ότι, με την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2008, «συνεχίστηκε η άρνηση» παροχής προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα.

- 103 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το εν λόγω αίτημα είναι απαράδεκτο.

- 104 Σύμφωνα με το άρθρο 113, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο ασκήσεως της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, τα αναιρετικά αιτήματα δύναται να αφορούν την αναίρεση, πλήρη ή μερική, της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

- 105 Ωστόσο, το συμπληρωματικό αίτημα της LPN δεν αποσκοπεί στην, έστω μερική, αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι του διατακτικού της (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-539/10 P και C-550/10 P, Al-Aksa κατά Συμβουλίου, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία) αλλά μόνο στην τροποποίηση της συντάξεως του εν λόγω διατακτικού, η οποία δεν θα ασκούσε επιρροή στο περιεχόμενο αυτού, ούτε στον τρόπο με τον οποίο το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έταμε τη διαφορά. Συγκεκριμένα, προκύπτει σαφώς από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ιδίως από τις σκέψεις της 18, 38 και 59, ότι η προσφυγή η οποία απορρίφθηκε με το σημείο 1 του διατακτικού της αποφάσεως αυτής αφορούσε την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2007.

- 106 Εξάλλου, εφόσον απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου περιέχει γραφικά ή λογιστικά λάθη ή προφανείς ανακρίβειες, απόκειται στο ίδιο το Γενικό Δικαστήριο να τα διορθώσει, σύμφωνα με το άρθρο 84 του Κανονισμού του Διαδικασίας.

- 107 Κατά συνέπεια, το συμπληρωματικό αίτημα της LPN πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

- 108 Από το σύνολο των σκέψεων που προηγήθηκαν προκύπτει ότι οι αιτήσεις αναιρέσεως της LPN και της Δημοκρατίας της Φινλανδίας πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 109 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων.

- 110 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Βάσει του άρθρου 138,

παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, όταν οι ηττηθέντες διάδικοι είναι περισσότεροι του ενός, το Δικαστήριο αποφασίζει για την κατανομή των εξόδων. Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

- 111 Δεδομένου ότι η LPN και η Δημοκρατία της Φινλανδίας ηττήθηκαν και η Επιτροπή είχε υποβάλει αίτημα καταδίκης τους στα δικαστικά έξοδα, επιβάλλεται η καταδίκη τους, ισομερώς, στα δικαστικά έξοδα.
- 112 Το Βασίλειο της Δανίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Δημοκρατία της Εσθονίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν, ως παρεμβαίνοντες, τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως.**
- 2) **Καταδικάζει τη Liga para a Protecção da Natureza και τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) **Το Βασίλειο της Δανίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Δημοκρατία της Εσθονίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)